

Kotiteollisuus, K

Elmn ruoska piiskaa
murheellista miestä,
mrkn hiest
kuljen matkaa, jolta ei takaisin tulla

Maailma, saatana, ei
anna rauhaa,
korvissani pauhaa
kuolinkellot, jotka kutsuvat minua

Maa on kova kuin ters, taivaan
viha harteillani
painaa ruumistani
nnnyn nihin tuskiin,
itkuun inkaikkiseen

Tm ruumis jtyy pystyyn, kuolema
silmi sulkee,
edessni kulkee
ilkkuen, nauraen,
pilkaton minua

Tnn on pime!
Huomenna on pimemp!

Hikoile verta, kiroile, muserra krmeen p!
Eik lydy sinusta miestä pahaa itsestäsi piestä?

Krme kiertyy sydmeni ympärille,
otteesta sen
irti pse en,
silti tahdon vielä sen viimeisen sanan

Parempi on siis
istua alas, yksin itke,
paha kitke
pstä ja tappaa sen sitkeä krme